

5^e zondag van de Veertigdagen

Orgelspel: *Ich ruf' zu dir, Herr Jesu Christ –
Johann Sebastian Bach (1685-1755)*

Welkom

Aansteken van de kaarsen

Psalm 43 : 1a.3-5

Verschaf mij recht, o God,

...

*Zend uw licht en uw waarheid,
laten zij mij geleiden
en brengen naar uw heilige berg,
naar de plaats waar u woont.*

*Dan zal ik naderen tot het altaar van God,
tot God, mijn hoogste vreugde.
Dan zal ik u loven bij de lier,
God, mijn God.*

*Wat ben je bedroefd, mijn ziel,
en onrustig in mij.
Vestig je hoop op God,
eens zal ik hem weer loven,
mijn God die mij ziet en redt.*

Orgelspel: *Psalm 43*

INTREDE

Bemoediging en drempelgebed

Gebed om ontferming

Lied 598

*Als alles duister is,
Ontsteek dan een lichtend vuur
Dat nooit meer dooft,
Een vuur dat nooit meer dooft.*

De HEILIGE SCHRIFT

Evangelielezing: Johannes 11 : 1-4.17-44

Lied 948*

1

*Als Gij er zijt, wees dan aanwezig,
niet als een vuur dat ons verbrandt
– vuur is te heilig en te hevig –
geef ons de schaduw van uw hand*

2

*om in te schuilen, dat wij leven
al zijn wij dood, zo dood als as.
Laat ons er zijn, een eeuwig even,
laat ons er zijn met U die was,*

3

*die is, die komen zal ten laatste,
ten eeuwigste. Kom niet te laat!
Gij kunt U toch in ons verplaatsen?
Kom dan, wij zijn ten einde raad.*

Overdenking
Orgelspel

GEBEDEN en GAVEN

Inleiding door de diaken
Gebeden (dankgebed – voorbeden – stil gebed – Onze Vader)

ZENDING en ZEGEN

Orgelspel: *Koraalbewerking Psalm 43* – Klaas Bolt (1927-1990)

* Toelichting bij Lied 948

Deze tekst zingt, roept vanuit de twijfel: met 'Als Gij er zijt' aan het begin, en met 'wij zijn ten einde raad' aan het einde. De reden is dat wij 'dood zijn, zo dood als as'. Daar klinkt de roep om leven: 'dat wij leven, al zijn wij dood'. Hiermee wordt gezinspeeld op de bekende tekst van Johannes 11,25: 'Wie in mij gelooft zal leven, ook wanneer hij sterft'.

In het algemeen doelt dichter Willem Barnard hier op het niet-bestaan, er niet meer zijn. De angst daarvoor doet hem roepen en zoeken naar een plaats om te schuilen: 'laat ons er zijn, een eeuwig even, / laat ons er zijn met U die was, // die is, die komen zal...'. Het breekbare, tijdelijke en voorbijgaande van het mensenleven, opgenomen in de grote doorgaande geschiedenis van God. Is dat mogelijk?

De Schrift kent uiteenlopende beelden voor God, die nooit allemaal tegelijkertijd 'geldig' kunnen zijn. Hij kan storm zijn én stilte, hevig vuur en troostende koelte. Het vuur, zoals in het brandende braambos en als in het richtende oordeel, kan niet altijd heftig branden. Dan wordt er een beroep gedaan op de beschuttende hand, waarin wij ons beschermd en geborgen willen weten. Dat God daarop aangesproken mag worden, ligt hem aan zijn eigen reputatie: 'Gij kunt U toch in ons verplaatsen?'

(bron: www.liedboekcompendium.nl)